

BÉKEHÍRNÖK

„A fővendő a béke emberé”

XX. (LX.) ÉVF. 23. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1976. JÚNIUS 6.

Az Egyházak Világtanácsa pünkösdi üzenete

Amikor a mi Urunk a Szent Lélek jöveteléről beszélt tanítványainak, ezt mondta: *Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.* (Ján. 16:14.) Ugyanez a gondolat van kijelentve Ján. 15:26-ban: „...Ő tesz majd bizonyosságot én rólam.”

Pontosan így történt ez meg pünkösöd napján Jeruzsálemben, amikor az apostolok mindnyájan együtt voltak. Különböző nyelven beszéltek Isten hatalmas munkájáról, az üdvörtörténet központi igazságairól. Beszélték Jézus születéséről, életéről, tanításáról, kereszthaláláról és feltámadásáról. Mindazok, akik hallották ezt, és hitték az üzenetben, egy új közösséget alkottak, amelyet az újjáteremtett élet tartott össze. Megszületett a keresztyén gyülekezet.

A Szentlélek ugyanígy dolgozik azóta is. Megismerteti Krisztust azokkal, akik még nem ismerik. Fenntartja és megújítja a hívők életét. Visszavezeti őket hitük forrásához. Bátorságot és erőt ad a keresztyéneknek bizonyosságot tenni Krisztusról. Segít fölfedezni a próbák és kísértések idején, hogy mi az Isten akaratát az ő népe számára. Összeköti övéit egy olyan közösségbe, amely áthidal minden szakadékat ember és ember között.

Ezt tette a Szentlélek velünk is az Egyházak Világtanácsa nagygyűlésén Nairobiban. Újra együtt fordítottuk arcunkat az evangélium központi igazsága felé. Az élet új útját fedeztük fel a mi Urunk iránti engedelmisségben, és így képesek voltunk arra, hogy együtt dolgozzunk a különbözőségek ellenére is.

Amikor kitárjuk életünket a Szentlélek felé, képessé leszünk arra, hogy aktívan részt vegyünk az emberiség fennmaradásáért folytatott nagy harcban, és elősegítsük egy olyan világ létrejöttét, amely igazságon, szabadságon és békeségen alapul.

A Szentlélek, aki Krisztust dicsőíti, megadhatja nekünk mindezt.

Ismételjük el azt az imádságot, amit a nairobi nagygyűlés befejező istentiszteletén mondtunk el:

„Isten Szentlelke!

Tölts meg minket bizalommal,

tégy minket készsé a szolgálatra!

Taníts minket imádkozni,

és meghallani az emberek sóhajlásait!

Segíts meg bennünket, hogy megértsük

az idők jeleit,

és készíts elő minket Isten királyságára

ma és örökké!

Amen”

Közös szolgálatunk nem hiábavaló

Bemutakozó látogatást tett május 4-én Egyházunk Elnöksége Palotay Sándor elnök testvérnél. A közvetlen és hasznos megbeszélésen egyrészt az elmúlt évek tapasztalatai kerültek előtérbe, másrészt az Elnökség soron következő feladatait vették számba.

A Magyarországi Szabadegyházak Tanácsa elnöke kifejezte egyházunk szolgálatának elősegítésében készségét az együttműködésre.

Kísérje a Mindenható áldása az új Elnökség tevékenységét egyházunk életében és a Szabadegyházak Tanácsa munkájában úgy, hogy közösségünkben a következő ciklusban is tapasztalhasuk, hogy közös szolgálatunk nem hiábavaló az Úrban!

Vettetek-e Szentlelket?

„Vettetek-e Szentlelket?” Ez az első keresztyének egyik legfontosabb kérdése. Pünkösöd óta állandóan időszerű. Bizonyítja, hogy az apostoli ígérvetés nem volt egyoldalú. Nem hangsúlyozott egy igazságot a másik rovására.

Kétség nélkül a megfeszített és feltámadt Krisztus volt a legfontosabb téma. Ez kellett az üdvbizonyossághoz. De a Szentlélek vételének gyakori és szemmel látható módja azt is igazolja, hogy az apostolok nem elégedtek meg az üdvösségre jutással. Előre is néztek a szent életre, melynek szilárd alapja a Szentlélek.

Az evangéliumok az Úr Jézus Krisztushoz vezetnek. Az apostoli levelek, főleg Pál levelei, a szentség útjára igyekeztek terelni az üdvhöz jutottakat. Ezért döntő fontosságú a kérdés: „Vettetek-e Szentlelket?”

A Szentlélek vételének módja nincs kizárólagosan meghatározva. Ahogy az a jeruzsálemi felházban pünkösdkor történt, nem egyetlen módja a szent eseménynek. „A szél fúj... de nem tudod, hogy honnan jön és hová megy...”

De nincs lerögzítve az sem, hogy ki mikor vehet Szentlelket. Isten a Szentlélek elnyerésére gondoskodni akar elég időről. Ez kitűnik a különböző fordításokban. Nem tűzi ki a lelkiélet bizonyos szakaszát, hogy csak akkor lehet elnyerni a Szentlelket. Az azonban bizonyos, hogy minél hamarabb részesül valaki a Szentlélek áldásában, annál gazdagabb kegyelmi életet mondhat a magáénak.

Születésünktől fogva nem.

Valamikor Szent Ágoston után gyakran hangoztattuk, hogy az ember születésétől fogva keresztyén. Sajnos, inkább Péter apostolnak van igaza, aki azt tanítja, hogy az ember születésénél fogva bűnös.

Lehet, hogy a kisgyermek életének 1–2 esztendeje paradicsomi boldogságban telik el. De ha az értelmében bontakozó gyermekkel sem jót, sem rossz-

szat nem teszünk, inkább a rossz bontakozik ki belőle, mint a jó. Ez a folyamat az évek múlásával fokozódik. Így látjuk ezt a csecsemő korban megkeresztelt gyermekeknél éppen úgy, mint a baptista szülők meg nem keresztelt gyermekeinél.

A keresztség sem biztosítja a Szentlélek vételét.

A katolikus egyház sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonít a keresztségnek, mint mi baptisták. Míg nálunk a bemeztetés, általában, hitünk megpecsételése, nyilvános vallástétel az Úr Jézus mellett, addig a katolikus felfogás szerint a keresztség egyenlő az újjászületéssel. A keresztség az egyháztagság elnyerésével természetfeletti kegyelmi javakat is közvetít.

E tiszteletré méltó felfogás ellenére minden megkeresztelt katolikus gyermekben éppen úgy jelentkezik a bűnre hajló természet, mint baptista szülők meg nem keresztelt gyermekeinél.

Ugyanúgy vagyunk a mi bemeztett testvéreinkkel is. Bár ők felnőtt korban, saját kérelmükre, hitük vallomására részesülnek bemeztetésben, majd utána kézrátételben és úrvacsorában, ezeknek ellenére egyetlen bemeztettünknek nem mernék nyugodtan ki mondani, hogy a bemeztetés és Szentlélek vétel egy időben mindenkinél megtörténik.

A megtéréskor azonban a Szentlélek elnyerhető.

Ezt mutatja igénk kérdése a katolikus fordítás szerint: „Megkaptátok a Szentlelket, amikor megtértetek?”

Minden igaz megtérésben vannak olyan események, melyek kaput nyithatnak a Szentléleknek, sőt, amelyeket egyenesen a Szentlélek munkájának mondhatunk. Legjobb példa erre a tékozló fiú megtérése.

A tékozló fiú magába szállt. Felülvizsgálta életét. Összehasonlította azt másokéval. Nem magyarázott. Nem szépitette a múltját. Megállapította, hogy

nemcsak az örökséget tékozlotta el, hanem méltatlan lett az édesapjához.

Biztos, hogy nem a Szentlélektől való, mikor valaki mások fölé helyezi magát. De mindig a Szentlélek munkája az, midőn őszintén megalázzuk magunkat.

A tékozló fiú megvallotta bűnét. Ez nem egyezik emberi természetünkkel, mint ahogy ez Dávidnál is látható. Inkább a mások bűneivel foglalkozunk szívesen. Ez azonban az ördögtől való. Amikor ugyanis mások bűneivel foglalkozunk, másokat még jobban beszenyeyezünk vele. Ugyanakkor magunknak is sokat ártunk.

Viszont „ha megvalljuk bűneinket...” Ezt a Szentlélek munkája bennünk.

A megtérés utáni idő is alkalmas a Szentlélek elnyerésére.

Erre mutatnak ezek a kifejezések: „Megkaptátok a Szentlelket megtérésetek után?” (Békés—Dallos ford.) Vagy „Vettetek-e Szentlelket, minekutána hívők-ké lettetek?” (Károlyi ford.)

Minden őszinte megtérés a Szentlélek munkája. Aki tehát megtér, részesedik a Szentlélek áldásában. Legfeljebb gyermeki mértékben. A Szentlélek gazdagon az újjászületéskor árad reánk. Abban az újjászületésben, amikor a megtérés gyümölcsei láthatókká lesznek.

A megtérésben a Szentlélek munkája az, ha a bűn bűnné válik. Halálos el-lenségünkké! Amikor fájlaljuk, szégyell-jük, megvalljuk, jóvátenni igyekszünk azt.

Az újjászületésben a Szentlélek szívünkbe plántálja azt az indulatot, mely volt a Krisztus Jézusban is. Szeretettel tölt meg Isten és emberek iránt.

A Szentlélek elnyerésének másik biztos jele, ha a Lélek gyümölcsei, úgy, ahogy azokat Gal. 5:2-ben találjuk, láthatóvá, uralkodó vonásokká válnak bennünk.

Bizony nem elég dönteni az Úr Jézus mellett. Nem elég eljárogatni az imaházba.

Az a valuta, melynek Isten országában is nagy értéke van, a megszentelt élet. Ez pedig ott illatozik, ahol a Szentlélek uralkodik.

Békefi Pál

Hétköznapiok pünkösdjén

Minden ünnepnek megvan a maga történelmi nevezetessége és ajándéka, így a pünkösddnek is. Pünkösdben lett teljessé Krisztus ígérete, az árva tanítványok megvigasztalása, megerősítése és felbátorítása. A pünkösdi nagy ajándék hozta meg a tanítványoknak az életcélt, a boldogulást Isten országában. Megnyitotta előttük a szívek lezárt kapuit, és dicsően vonulhatott be az új élet áradata: az öröm és a békeség. A pünkösdi ajándék hozta meg a vigasztalást a kisírt szemű tanítványok részére.

Amikor a Szentlélek kitöltését ünnepe-ljük, „jogot” formálunk mi is ezek-hez a nagy ajándékokhoz, hiszen ígéretet kaptunk, hogy ha várjuk, kérjük és méltóképpen előkészülünk várására — elnyerhetjük. Szentlélek nélkül — úgy érezzük — üres az életünk, nincs keresztyénységünknek alapja és célja. Tudatlanok és vakok vagyunk. A Szentlélek az, aki minden jóra megtanít és elvezet.

Csodálatos pünkösdi tanítást nyújt a Szentírás az Öszövetség első lapjain. Az Úr hűséges szolgájának, Mózesnek és testvérének, Áronnak az életébe nyerünk pünkösdi vonatkozású betekintést (2Móz 3-4. rész). Úgy véljük, hogy pünkösddnek itt sem más a lényege, mint ami Mó-zessel a Hórebi csipkebokornál történt: Isten elhív, azután elküld. Munkára

küld el. Mégpedig olyan munkára, ami az ember erejét meghaladja, amihez az embernek nemcsak ereje nem lenne magától, hanem kedve, bátorsága se. Alkalmatlannak is találja az ember magát arra a munkára. Ezért mentegő-zik, ki akar bűjni a megbízatás alól. Isten pünkösdkor úgy siet az ember segítségére, hogy Lelkét, önmagát adja a gyenge, az alkalmatlan embernek. Isten nemcsak azért van az emberrel, hogy mutassa az utat és hogy ellenőrizze őt, hanem azért is, hogy minden szükségést megadjon. Bátorságot, kedvet, kitartást ad. Megújít. Igen sokrétű az a munka, amit Isten az övéire bíz, de főleg ebben foglalható össze: Isten szabadítást készít. Ez a szabadulás nemcsak egyéni, hanem közösségi is, nemcsak lelki, hanem az élet minden területére érvényes.

Pünkösddnek az az igazi tanítása, hogy Isten az övéivel van, hogy Szentlel-kével minden szükségést megad. De pünkösddnek az is drága biztatása, hogy a Lélek által emberek is lesznek velünk. A mi alkalmatlanságunkat az ő képes-ségük kiegészíti. Isten Lelke alapozta meg az egyházat, és ő is tartja azt fenn. Az Anyaszentegyháznak tagjai vagyunk, a tagok együtt végzik a közös feladato-kat. Mózes nehéz ajkúnak mondta ma-gát, és nem tartotta magát alkalmasnak arra, hogy a fáraó és a nép előtt meg-győzően tudjon szólni. Bátyja, Áron,

ékesen szóló volt. Mi tehát Mózes feladata? Vegye maga mellé Áront. Ez a szent tolmácsolás, ez az együttérzés és egyet akarás minden külső akadályt el-hárít... Jó lenne megtanulnunk a mai pünkösddön egészen és újra azt, hogy az egyházban és az egész világon összetar-tozunk. Egymásra vagyunk utalva. Együtt felelhetünk meg még az egyéni feladatnak is.

Pünkösöd óta a Szentlélek lett a döntő valóság a lelki közösség számára. A Szentlélek ösztönzi Pált és Barnabást, hogy vigyék az evangéliumot a pogá-nyok közé. A Lélek embere volt a hét diakónus. István és Barnabás is telve voltak Szentlélekkel. A Lélek volt na-ponkénti forrása a bátorságunknak és az erejüknek. Péter bátorsága és ékesszó-lása a Szanhedrin előtt a Lélek tevé-kenységének az eredménye. Aki becsü-letesen törekszik arra, hogy cselekedje Isten akaratát, egyre többet fog meg-tapasztalni a Lélek csodáiból is. Ez a keresztyén életfolytatás sajátos titka.

Urunk, add, hogy itt és most gyer-mekeid életében valósággá váljék a pünkösöd ténye: gyújtsa meg kihűlt szí-vünkben a mennyei szent tüzet, szólja-nak a nyelvek, ujjongjanak az elnémult ajkak Isten dicsőítésére!

Cserhalmi Imre

Hírek a Metodista Egyház életéből

Hecker Frigyes metodista szuperintendens és felesége meghívott vendégei voltak a svájci metodista egyház missziói gyűlésének, amelyet május 2-án tartottak meg a Zürich-hez közel fekvő Winterthur-ban.

A svájci metodista egyház szabadegyházi viszonyításban sem tartozik a nagy egyházak közé. Mintegy húszezer tagja és száz lelkes lelkésze van, sajátos problémákkal és terhekkel küzdve.

A missziói gyűlést megelőző beszámolók színes képet adtak a svájci metodista egyháznak sokirányú munkájáról, a szolgálatot támogató gyülekezetek áldozatkészségéről, és nem utolsósorban magukról a missziói munkásokról, akik sokszor nehéz, áldozatos munkájuk révén válnak egyre értékesebb, aktív és munkabíró, tevékeny keresztyénekké.

A kívülálló előtt ez a gyűlés mindegyelőre az egyház gazdagságát mutatta be: azt az áldozatkészséget és munkatársakban való gazdagságot, amely minden áldozatos szolgálatnak első gyümölcse, és az áldozat vállalójára száll vissza.

A gyűlés témája „az éhség” volt, és pedig a szó teljes értelmében. Hiszen a ma emberét nem csak a kenyér után való éhség hajtja és űzi, hanem az élet teljessége és az Isten Igéje utáni éhség is.

Három előadó beszélt a megadott témával kapcsolatosan: egy afrikai (Zaire) metodista lelkész, egy svájci lelkész, és a szocialista országokból a magyar metodista egyház vezetője. A szuperintendens előadását nagy érdeklődéssel fogadták. Utána még sok személyes beszélgetésben is ki lehetett bővíteni az elmondottakat.

(Kiigazítás: A Békehírnök április 11-i számában megjelent metodista közlemény — Presbiteri csendesnapok a Metodista Egyházban — szerzője Kurdi István presbiter volt.)

H. F.

Tűzek gyulladnak (3.)

(Befejező rész)

A pitvarban lerahta felesleges ruháit, s a pattogó lángok közé bámult. Órák teltek el, vagy csak percek, nem tudta volna megmondani. Arra ocsúdott kissé, hogy végiggurul valami az arcán, ilyenre csak gyermekkorából volt emléke. Kezét odavezette, s megértette, hogy könnyei folynak, aztán már rázta a sírás. Akkor csak egy pillanatra találta különösnek, hogy nem is próbált uralni magán.

Pedig közben bejött a feleség, aki előtt mindig vigyázott férjüni méltóságára. Ennél sokkal enyhébb megindulást is mindig éberen lefűltet magában. Most csak nézett a feleségére, ahogy még sohasem.

— Elveszek! — a sírás majdnem értelmetlenné tette, amit mondott. — Nem tudok megszabadulni a szenvedélyemtől!

Az asszony csak lépegetett feléje, semmi tanácsalanságot nem mutatott.

Lerogytak a térdeikre, s egyszerre érezték meg, hogy tulajdonképpen nem ketten, hanem hárman vannak. Ha pedig ott van a Harmadik, akkor figyel és hallja szavukat. S ami neki vagy bárki másnak lehetetlen, hatalmában van annak, aki most vendégük lett.

— Uram! Most látom, hogy semmim sincs, pedig azt hittem, hogy képes vagyok sok mindenre. Csak a kudarcom feletti keserűségem maradt, és egy nagyon gyenge szándék, amelynek megvalósításához semmit erőm nem érzek magamban — szakadt fel a lélek berozódosodott retesze.

Körüllengte őket valami földöntúli fuvallat, feloldódtak egy közös erőterében, ahol annyira távol érezték maguktól az idő realitását. Nem is lényeges, hogy mikor állt fel a férfi, hogy fel emelve a tűzhelykarikát, belevesse összes dohányzóköllékeit a lángok közé, s annak sem a perce fontos, amikor úgy érezték mindketten, hogy megnyilatkoznak az egek, erő, melegség járja át lelkeiket, hogy most már az öröm könny-zuhatagát indítsák el. Nem tekintettek az órára, amikor halát adhattak azért a bizonyosságért, hogy a férj szívizma meggyőződéssel állhat másnap a fehér ruhások közé.

Késő este volt már, a tűzhelyben utolsókat lobbant a tűz lángja, de őket most csak újonnan fellobbant tüzet látták.

F. L.

A Szentlélek elleni bűn

Amikor azt a megbízást kaptam a Békehírnök szerkesztőjétől, hogy a pünkösdi számba írjak a Szentlélek elleni bűnről, újból magam előtt láttam azokat a kétkedés, bizonytalanság benyomását keltő testvéreket, akik élém álltak egy-egy bibliaóra után, vagy családlátogatás alkalmával, és a Szentlélek elleni bűn felől kérdezősködtek. Egyikük-másikuk őszintén fölfedte, hogy azért érdeklődik, mert úgy gondolja, hogy ilyen bűnt követett el, s úgy érzi, hogy az ő számára már nincs bűnbocsánat. Mindig pontosan tudták idézni az idevágó igéket is.

A következőkben megkísérlem összefoglalni a Szentírás tanítását erről a kérdésről.

1. Igei alap.

A Szentírás tud a Szentlélek megszorításáról (És 63:10, Ef 4:30), megcsúfolásáról (Zsid 10:29), megcsalásáról (becsapásáról, a Szentléleknek való hazudásról! ApCs 5:3), a Szentlélek megoltásáról (1 Thess 5:19), a Szentlélek káromlásáról (Mt 12:31-32, Mk 3:29, Lk 12:10). Külön problémát jelent 1 Ján 5:16, ahol a halálos és a nem halálos bűnről esik szó, valamint Zsid 6:4-6, amely a Szentlélekkel közösségben élő, de elbukott ember sorsáról szól.

A Szentlélek megszorítása és megoltása esetén nincs kiállításba helyezve büntetés. A Szentlélek elleni hazudás, a Lélek „becsapása” viszont Ananiás és Szafira esetében halált vont maga után. A Szentlélek káromlásának következménye pedig a kárhozat. Mk 3:28-29 ezt így fogalmazza meg: „Bizony, mondom néktek, minden bűn meg fog bocsáttatni az emberek fiainak, még a káromlások is, bármennyi káromlást szólnak, de ha valaki a Szentlelket káromolja, az nem nyer bocsánatot soha, hanem vétkes marad bűne miatt örökké.” Lukács egyszerűbben fogalmaz: „Ha valaki az Emberfia ellen szól, annak megbocsáttatik, de aki a Szentlelket káromolja, annak nem bocsáttatik meg” (Lk 12:10).

A Szentlélek elleni bűn fogalma alatt rendszerint ezt szokták érteni. Erdemes már itt leszögezünk, hogy az a bűn, aminek elkövetése után nincs bűnbocsánat, nem valamiféle tévedés, botlás, véték, durva bűn, hanem káromlás, mégpedig nem az Atya-Isten ellen, nem is a Fiú-Isten ellen, hanem a Szentlélek-Isten ellen. Ennek a tételnek a fontossága a későbbiekben nyilvánvalóvá lesz.

2. Az összefüggések fontossága.

Egy példán szeretném bemutatni, hogy milyen furcsa következtetésre juthat az az ígéhirdető vagy bibliaolvasó, aki egyes bibliaverseknek a szövegösszefüggéstől független, önálló, „külön kinyilatkoztatás” jellegű tulajdonít. Mk 10:27-ben ez áll: „... az Istennek minden lehetséges”. 1 Tim 2:4-ben pedig: „(Isten) azt akarja, hogy minden ember üdvözljön”. Ha Istennek minden lehetséges, és Ő azt akarja, hogy mindenki üdvözljön, akkor mindenki üdvözlődni is fog, következtésképpen: nincs olyan bűn, ami meg ne bocsáttatna, nincs halálos bűn — amiről János levele beszél, sőt: nem lesznek olyanok, akik Krisztus balkeze felől fognak állni, nem lesz ítélet, nem lesz kárhozat. Igen ám, csak hogy mindaz amiről most azt mondtuk, hogy az előbb idézett két ige alapján nem lesz, nagyon is lesz! Ha viszont lesz ítélet, lesz kárhozat, s lesznek olyanok, akik az örök halálba jutnak, akkor — úgy tűnik — nem igaz az, hogy Isten mindenható, hisz „Ő azt akarja, hogy minden ember üdvözljön”. Hol van itt a megoldás? 2 Tim 3:16-ban, ahol ezt olvassuk: „A teljes Írás Istentől ihletett!” Körülbelül így lehetne fordítani ezt a mondatot (figyelembe véve a THEOPNEUSTOS jelzői szerepét): az Isten által sugalmazott irások összessége, teljessége hasznos a tanításra... — azaz a Biblia csak teljes összefüggésben és a Szentlélek megvilágításában Isten kinyilatkoztatása! Egyébként lehet az Ördög könyve is (gondoljunk pl. Jézus megkísértésére). Mint ahogy nem mondhatjuk azt sem, hogy Isten nem akarja azt, hogy mindenki üdvözljön, azt sem, hogy Isten nem mindentudó, de azt sem, hogy mindenki üdvözlődni fog, a fölvetett probléma megoldásához segítségül kell hívni más igéket. A teljes Írás fényében világossá lesz, hogy a fenti okfejtés hibája az, hogy figyelmen kívül hagyja az ember szerepét, a szabad választási lehetőséget, s a hitet.

Ami a Szentlélek káromlását illeti, az Ige egyértelmű: ez olyan bűn, ami nem bocsáttatik meg. (Máté megjegyzi, hogy sem ebben, sem a következő világkorszakban! Egyesek arra következtetnek ebből, hogy a halál után, a „másvilágban” is lehet valamiféle bűnbocsánat. Külön tanulmányt igényelne ez a téma, ezért itt nem térünk ki rá. A Szentlélek elleni káromlás tekintetében amúgy sincs jelentősége.)

3. A káromlás.

A bűn nagyon is sokszínűen mutatkozik be a Szentírásban. Olvashatunk vétékről, bukásról, tévedésről, törvényszegésről, engedetlenségről stb. A káromlás annyiban jelent mást, hogy

nem egyszerűen valamilyen tévedés, elvetés, nem valami jótett elmulasztása, hanem pozitív szembeszegülés. A BLASZ-FÉMIA rágalmazás, szidás, gyalázás, szenvedélyes szidalom-görgeteg, a kemény, makacs, konok szív gyűlöletarádása. Ezt nem lehet tévedésből csinálni. A káromlás annál súlyosabb, minél tudatosabb, és minél magasabb „rangú” valaki ellen irányul. Beszélhetünk „önkáromlásról”, amikor valaki magát szidja pl. azért, mert elrontott valamit. Mindnyájan hallottunk már cifra önkáromlásokat. A másik ember káromlása is többnyire valamilyen károsodáshoz kapcsolódik, aminek vélt vagy valóságos okozóját szidja a káromkodó. Külön kategoriába tartozik az istenkáromlás, ennek is rendszerint valami baj a kiváltója — s ha éppen magát nem akarja, mást pedig mondjuk nem mer szidni az illető, szidja Istent. Van-nak persze olyan emberek is, akik minden ok nélkül káromolják Istent, egyszerűen kiömlik belőlük a gyűlölet, a sántáni indulat. Külön fejezetet lehetne szentelni a „hívó káromkodásoknak”, azoknak a „szalonképes” kirohanásoknak, amelyek éppen úgy a harag, a düh vagy a gyűlölet megnyilvánulásai, mint egy-egy trágár káromkodás, csak éppen szolidabbak. Vidékenként más és más változatokat lehet „begyűjteni” ezekből. Természetesen nem fordul elő bennük Isten neve, sem trágár kifejezések, de a mögöttük feszülő indulat egyértelmű. Jó lenne, ha megvizsgálnánk beszédünket ebből a szempontból, s igyekeznénk megszabadulni az indulatosságtól! Nem egy-egy föllobbanásra gondolok, hanem arra, hogy egyesek szinte mást se csinálnak, csak „föllobbanak”, természetükké engedik válni a dühösködést, mindig indulatosak.

4. A Szentlélek káromlása.

Ha a szokványos istenkáromlási formulákra gondolunk, kiderül, hogy nincs közöttük olyan, ami a Szentlélekre vonatkozna. A káromkodó ember szidja Istent, Krisztust, Máriát stb., de nem a Szentlelket. Különös dolog! Mit jelenthet a Lélek káromlása?

A Szentlélek káromlása rendszerint nem a hitetlenek, hanem a hívők között fordul elő. Mégpedig nem az ún. egyszerű hívők között, hanem a gondolkodó, filozófáló vagy éppen teológizáló, racionalista, vagy éppen misztikus hívők között. Ez rendszerint a szuper-keresztyének bűne. A Szentlélekkel kereszttelt, kegyelmi ajándékokat birtokló, csodatevő vagy gyógyító hívők bűne. Ahhoz ugyanis, hogy valaki a Szentlélek ellenére tegyen, indításával szembeforduljon, arra az előzményre van szükség, hogy korábban a Lélek vezetése alatt éljen. Nem véletlenül figyelmeztet az Írás: „Aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” Nem azt akarom mondani, hogy ne igyekezzünk többre, hogy ne kívánjuk a kegyelmi ajándékokat, hogy ne igyekezzünk a Szentlélekkel való egyre szorosabb közösségre, hisz akkor a Bibliával körülénk szembe, csak azt — de azt nagyon határozottan —, hogy a Szentlélek ismerete, a jövőd világ erőinek tapasztalása olyan helyzetet jelent a hívő ember számára, amelyben fokozott mértékben fennáll a veszélye a megbocsáthatatlan bűn elkövetésének, következtésképpen: minél előbbre jutottunk Isten megszentelésében (a megszentelődésben), annál inkább kell vigyáznunk! Tragikus kép: Jézus bal keze felől álló értetlenül érvelő, tehetetlenül nyoszörgó csodatevők, ördögűzők! A Szentlélek káromló! Mit tettek? Talán maguknak tulajdonították az erőt. Talán a Sátán szolgájának tituláltak valakit, akitől népszerűségüket féltették.

És az ellenkező lehetőség, a teológusok — általában a „mértéktartók” kísértése: A Szentlélek nyilvánvaló munkálkodása esetén is túlzott óvatosság. Hátha nem a Szentlélek munkája? — S ami már egyértelműen megbocsáthatatlan bűn: Amikor irigység vagy egyéb ok miatt ördögi eredetűnek mondja valaki az Isten munkáját tudatosan, mint azok az írástudók, akik a tan tisztaságára igyekeztek ügyelni, s „teológiai ellenőri” minőségben állapították meg: Belzebub által űz ördögöt.

Összegezve: Van olyan bűn, ami nem bocsáttatik meg, de ezt nem lehet véletlenül elkövetni, csak tudatosan. Nem vehető föl így a kérdés: Hátha beleestem? Úgy sem, hogy megbántam ugyan a bűnemet, de hátha Isten mégsem bocsátja meg, mert: „hű és igaz, hogy megbocsássa!” A Szentlélek elleni káromlás azért nem bocsátható meg, mert a tudatos ellenszegülés olyan keménységet eredményez, ami kizárja a bűnbánatot, bűnbánat nélkül pedig nincs bűnbocsánat! Amíg valaki részesül a bűnbánat kegyelmében, azaz a Szentlélek rádöbbentő bűnösségére (meg tudja bánni bűnét), addig a bűnbocsánat is biztos.

Legyünk szilárdan meggyőződve afelől, hogy Krisztus áldozata elég üdvösségünkhöz, ha készségesen fogadjuk el Őt életünk Urának! Soha ne szegüljünk szembe a Lélek indításával, ne szomorítsuk meg, tüzet ne oltunk el (még akkor sem, ha nem pontosan úgy é, ahogy mi szeretnénk!), és semmiképpen se káromoljunk.

ifj. Almási Mihály

Több mint ötszáz tanú

„Azután megjelent több mint ötszáz atyafinak egyszerre, kik közül a legtöbben mind máig élnek, némelyek azonban el is aludtak.”

1. Kor 15:6.

Pál apostolt Isten kiválasztotta az evangélium hirdetésére. Galileában az évszázadok háborúskodásai folyamán a zsidó bennszülött lakosság mellett a babiloni hódoltság óta asszír, perzsa, görög, római és egyéb más pogány népek települtek le.

Ezek felől Esaiás azt jövendölte, hogy Zebulonnak és Naftalinak földjén, a pogányok Galileájában támad fel a népek világossága (Mt 4:15-16). Az Úr Jézus Krisztus és az apostolok evangéliumi tevékenységei nyomán Galilea vegyes, zsidó-pogány lakossága körében volt a legnagyobb lelki ébredés, és itt alakult ki a világ legrégebb nemzetközi testvérisége.

Mindezen történelmi feltételek előkészítése után formálta át Isten Saulust a damaskusi úton, hogy az Úr Jézus Krisztus feltámadásának személyes, élő, meggyőződésszerű bizonyossága legyen. Föl-

kereste a galileai tanítványokat és személyesen meggyőződött a több mint ötszáz baptizált zsidó és pogány származású hívó tanúvallomással alapján arról, hogy Krisztus feltámadásának vannak közvetlen szemtanúi, az apostolok szűkebb körén kívül is. És ami még a világ számára igen nagy jelentőségű, hogy nemcsak zsidó, hanem pogány nemzettek is tanúbizonyságai Krisztus feltámadásának.

Az apostoli pogány misszió első kedvező eseményei alapján Pál apostol megbízást kapott Isten országának a pogány népek között való terjesztésére (Gal 2:9, ApCs 13:2). Krisztus feltámadásának erőteljes, szilárd és határozott bizonyítékával felszerelve indult el Pál apostol munkatársával a művelt és nagy igényű nyugati népek és Európa felé. Amit a korintusi gyülekezetnek írt apostoli bizonyágtevésben, ugyanazt hirdette a népek között is. Hogy Krisztus több mint ötszáz zsidó és pogány hívó előtt jelent meg, amit abban és a következő nemzedékekben bárki is ellenőrizhetett. Valószínű, hogy ez meg is történt.

Az evangéliumok még csak megszületően voltak. A pogány népek között Pál levelei voltak az első hiteles okmányai és döntő bizonyítékai a — később összegyűjtött evangéliumok mellett. — Krisztus feltámadásának és isteni személyiségének (Zsolt 110:1, Mt 22:44). A zsidó apostolok bizonyágtevése a pogány népek gyűlölködése és megvetése miatt első lépésként nem érhetett volna el ilyen eredményt, mint Pál apostol a maga galileai nemzetközi, nagyrészt pogány származású hívó tanúbizonyságával. Amit az is bizonyít, hogy Claudius császár száműzte a zsidókat Rómából (ApCs 18:2).

Az első pogány római Páter apostol vezette be az Isten országába (ApCs 10:1). Páter és Pál apostolok emlékét őrzik Rómában a katakombák. Mindketten — az apostolokkal és a baptizált hívó keresztyének ezrei — vértanúságukkal pecsételték meg, hitelesítették az Úr feltámadását. E vértanúk emlékét megőrizte az egyháztörténelem és főleg a Biblia. Krisztus feltámadása olyan titok, mint a világteremtés titka. De bár nem tudjuk felfogni az élettitkát, nem tagadhatjuk. Mert ez az igazság: Krisztus feltámadott!

Bordás István